

An abstract painting with warm, earthy tones of brown, orange, and tan. A prominent, dark, textured shape, possibly representing a shadow or a figure, curves across the right side of the composition. The overall mood is contemplative and somber.

Արթունները արևող **The Sun of the Sleepless**

Խմբային ցուցահանդես | **Group Exhibition**

Նորարար Փորձարական Արվեստի Կենտրոն
Նոյեմբերի 16 – Դեկտեմբերի 16, 2018

Armenian Center for Contemporary Experimental Art
November 16 – December 16, 2018

Արվեստագետներ՝

Էդգար Ամրոյան
Արման Գրիգորյան
Արմենակ Գրիգորյան ամօ
Գոռ Ենգոյան
Ռոս Լիթլ
Լուսինե Նավասարդյան
Արաշ Նասիրի
Արա Պետրոսյան
Ժու Թառ
Ահմեդ Ուգյուտ
Փիրուզա Խալափյան

Համադրող՝

Սոնա Ստեփանյան

**Հայերեն տեքստերի թարգմանիչ
և խմբագիր՝**

Կարին Գրիգորյան

Անգլերեն տեքստերի խմբագիր՝

Ալինա Լոբզինա

Գիգայներ՝

Էլի Մուսավադ

Կամավորներ՝

Գրեյս Ջերեջյան,
Մելանի Գոչյան

Artists:

Edgar Amroyan
Arman Grigoryan
Armenak Grigoryan amo
Piruzha Khalapyan
Ross Little
Arash Nassiri
Lousineh Navasartian
Ahmet Ögüt
Ara Petrosyan
Zhou Tao
Gor Yengoyan

Curator:

Sona Stepanyan

**Armenian texts translator
and editor:**

Karin Grigoryan

English text editor

Alina Lobzina

Designer:

Elie Mouawad

Volunteers:

Grace Jerejian
Melanie Goushian

Ներածություն Introduction	6
Էդգար Ամրոյան Edgar Amroyan	8
Արման Գրիգորյան Arman Grigoryan	10
Արմենակ Գրիգորյան ամօ Armenak Grigoryan amo	12
Փիրուզա Խալափյան Piruzha Khalapyan	14
Ռոս Լիթլ Ross Little	16
Արաշ Նասիրի Arash Nassiri	18
Լուսինե Նավասարտյան Lousineh Navasartian	20
Ահմեդ Ուզյուտ Ahmet Öğüt	22
Արա Պետրոսյան Ara Petrosyan	24
ժու Թաո Zhou Tao	26
Գոռ Ենգոյան Gor Yengoyan	28

Մինչև վերջերս Հայաստանում քաղաքական ընդդիմության գործուն միջոցներից մեկը արվեստային վարմունքն էր: Չնայած դրան, ավտորիտար ռեժիմի դեմ պայքարի ակտիվ մարտիկները արվեստագետները, հաճախ դուրս էին մնում դիտողի տեսադաշտից, քանի որ հաստատությունների ներկայացուցչական դերը շատ թույլ էր, հաճախ՝ զրոյական:

2018 թվականի ապրիլ-մայիսյան հեղափոխական իրադարձությունները մերձեցրին արվեստագետներին իրենց ձգտումների հետ. դրա արդյունքում նրանք հայտնվեցին խոցելի անցումային իրականությունում, որի տրամասական սահմանները դեռևս հնարավոր չէ հստակ սահմանել: Ոչ հեռու անցյալի հիերարխիական տարածությունը, որը ճնշում էր արվեստագետին և անկյուն քշում՝ մարզինսպացնում նրան, կարծես վերածվել է երկխոսության տարածության՝ պայմաններ ստեղծելով, որպեսզի

արվեստագետները դուրս գան ստեղծագործական պատկության և հարկադիր նիւնջի վիճակից:

1992-ին բացված Նորարար փորձարարական արվեստի կենտրոնը (ՆՓԱԿ) նախապես քննադատական հայացք որդեգրեց անկախ հանրապետության նոր իրողությունների հանդեպ՝ փորձելով փոխել ոչ միայն հանդիսատեսի, այլև արվեստի դաշտում գործողների արվեստային պրակտիկաների ընկալումը: Շուրջ երեք տասնամյակ ՆՓԱԿ-ը հետևում է քաղաքական, սոցիալական, տնտեսական, և ամենակարևորը՝ արվեստային փոխակերպումներին: Ճանապարհի հարթելով դեպի ներկան՝ ՆՓԱԿ-ը քայլել և դադար է առել ինչպես արվեստագետները, սակայն այլ հաստատությունների նման ոչ միշտ է համապատասխանել ընթացիկ իրադարձությունների դինամիկային:

Ներկա ցուցահանդեսով մենք փորձում ենք շեշտել

արվեստի գործերի ստեղծման ժամանակաշրջանը՝ ի հայտ բերելով նշանակալի անցյալը, բայց նաև՝ հաստատությունների մոտեցումները դրանց նկատմամբ:

Արդյո՞ք ներկայիս Հայաստանում հնարավոր է արթնամիտ ու ակտիվ ինստուցիոնալ դիրքավորում, որը խրախուսում է առանձին հեղինակների մշտական որոնումները՝ որպես այլընտրանք խոշոր միջազգային ներկայացուցչական ձևաչափերին: Կարո՞ղ են հաստատությունները խոսել ոչ թե ազգային հպարտության կամ կորպորատիվ ռազմավարության դիրքերից, այլ տեղ ու ձայն տրամադրել արվեստի դաշտում ստեղծագործող մարդկանց և դաշտի մասնակիցներին, որոնք գտնվում են նուրբ անցումային իրականությունում՝ անցյալի ու ներկայի բացվածքում:

Վերջերս տեղի ունեցած և դեռ չավարտված հեղափոխության կոլեկտիվ փորձի և կոնկրետ

հաստատության պատմության հետ՝ ցուցահանդեսը ձգտում է մեջտեղ բերել և առաջին պլան մղել այն, ինչ եղել է ճնշված, դուրս մղված ու շարտված՝ քաղաքականապես ակտիվ արվեստագետների անձնական փորձառությունը: Էքսպոզիցիան փորձում է վերաիմաստավորել ՆՓԱԿ-ի տարածությունը և դրանում արվեստի գործի ներկայացումը, ինչպես նաև դրանից առաջացող հանդիսատեսի փորձառությունը: Չցանկանալով արհամարել ներկայի իրողությունները, և միևնույն ժամանակ հրաժարվելով այդ թեմայով կեղծարարությունից՝ ցուցահանդեսն առաջարկում է հայ արվեստագետների շախտատանքներին զուգահեռ ուսումնասիրել նաև այլ հեղափոխությունների փորձը՝ որպես նոր իրականության կայացման այլ ուղիներ և դրանց վերապատկերման միջոցներ:

Սոնա Ստեփանյան

Until recently, artistic gesture has been one of few efficient ways for political protest in Armenia. However, artists who were actively involved in fighting the authoritarian regime often stayed out of sight of the audience as the representative function of art institutions was weakened and often minimised. The revolutionary events of May 2018 made artists' aspirations more tangible, placing them in a vulnerable transitional reality where the framework for discourse is yet to be established. The hierarchic space of recent past – oppressive and marginalising for the artist – was replaced by a space for dialogue where leaving creative passivity and waking up from the power nap became possible.

The Armenian Center for Contemporary Experimental Art (ACCEA), founded in 1992, has from the beginning adopted a critical perspective of the new reality of the independent republic and aspired to change the perception of art practices for audiences and artists alike. For nearly three decades, the ACCEA has been witness to political, social, economic and, most importantly, artistic transformations. Same as artists, it arrived to the present evolving step by step and occasionally halting in its development, but unlike them and as other institutions has not always synchronised with the dynamic of the current. Is it possible for an art institution in today's Armenia to take a wakeful, active position and

support continuous creative searches as an alternative to hosting large-scale international representative formats? Can an art institution abandon the position of national pride and its corporate strategy in favour of giving voice and providing space to artists and other actors in the artistic field, those living in fragile changing reality, in a gap between past and present? Together with the collective experience of the recent and the still-unfinished revolution and the history of a particular institution the exhibition seeks to highlight what was previously suppressed and discarded – personal experiences of politically active artists. We will attempt to reveal unexpected discoveries of important moments of the

past by highlighting showpieces, rather than accentuating certain periods of time when they were created. The exposition is looking to rethink both – the space of the ACCEA with displayed artworks and the audience experience generated there. Facing today's reality, but at the same time giving up all speculations about the topic, the exhibition offers works of Armenian artists together with international experiences of other revolutions as alternative ways for building a new reality and practices for their representations.

Sona Stepanyan

Էդգար Ամրոյան Edgar Amroyan

Էդգար Ամրոյանի նոր աշխատանքը կենտրոնանում է տեղի թեմայի շուրջ՝ միտումնավոր կերպով պատկերից հանելով ժամանակի հանգամանքը: Որոշ դետալների՝ լարերի եւ թվի օգնությամբ հասկանում ենք, որ պատկերված է բնակելի շենքի մուտքային հատվածը: Էդգար Ամրոյանի նոր աշխատանքը կենտրոնանում է տեղի թեմայի շուրջ՝ միտումնավոր կերպով պատկերից հանելով ժամանակի հանգամանքը: Որոշ դետալների՝ լարերի եւ թվի օգնությամբ հասկանում ենք, որ պատկերված է բնակելի շենքի մուտքային հատվածը: 80-ականների սկզբին նկարիչների եւ քանդակագործների համար կառուցված այս արվեստանոցային շենքը կարելուր նշանակություն ուներ ժամանակից արվեստի համայնքում, քանի որ հյուրընկալում էր տարբեր արվեստային նախաձեռնություններ: Դրանցից էր նաև Արտ Լաբորատորիան, որն առանցքային դերակատարում ունեցավ Հայաստանում քաղաքական ժամանակակից արվեստի ձեւավորման մեջ:

Շենքի թույլ լուսավորված միջանցքը, կարծես, ավարտ չունի եւ ոչ մի տեղ չի տանում:

Տեսողականորեն ընդլայնելով ՆՓԱԿ-ի տարածությունը դեպի ներս՝ շենքի այս մուտքը խորհրդանշական նախատիպն է ցուցահանդեսի ողջ էքսպոզիցիայի եւ էքսպոզիցիայի ճարտարապետության: Թույլ լուսավորված միջանցքը, կարծես, ավարտ չունի եւ ոչ մի տեղ չի տանում: Տեսողականորեն ընդլայնելով ՆՓԱԿ-ի տարածությունը դեպի ներս՝ շենքի այս մուտքը խորհրդանշական նախատիպն է ցուցահանդեսի ողջ էքսպոզիցիայի եւ էքսպոզիցիայի ճարտարապետության:

A new painting by Edgar Amroyan focuses on the place, deliberately excluding the circumstances of time from the image. Only small details, such as electricity wires, door plates, make us understand that this is a common entrance space - Soviet communal entrance hallway. Built in the early 80s especially for the artists multi-storey residency complex became an important location for the contemporary art community, by hosting different collectives, including Art

Էդգար Ամրոյան
Մուտք, 2018
55x68սմ, կտավ, յուղանկերկ:
Տրամադրել է արվեստագետը

Edgar Amroyan
The Entrance, 2018
55 x 68cm, oil on canvas
Courtesy of the artist

Laboratory, which had a strong impact on the formation of politically engaged contemporary art in Armenia.

A dimly lit corridor seems endless and leads nowhere.

Visually expanding the hall of of Armenian Center for Contemporary Art, the entrance corridor becomes a symbolic prototype for the architecture of the exhibition.

Էդգար Ամրոյանը ծնվել է 1979-ին, Երևանում, որտեղ էլ ապրում է աշխատում է: Ավարտել է Կոջոյանի արվեստի դպրոցը (1994) և Գեղարվեստի ակադեմիայի Գեղանկարչության բաժինը (2003): Ամրոյանը «Արտ լաբորատորիա» խմբի հիմնադիրներից է. խումբ, որը Հայաստանում քաղաքականորեն ներգրավված ժամանակակից արվեստի ձեռավորման վրա մեծ ազդեցություն է ունեցել: Ամրոյանի անհատական արվեստային գործունեությունը կենտրոնանում է օտարացման, մեկուսացման թեմաների շուրջ՝ հաճախ դրսևորվելով լքված և մոռացված օբյեկտների միջոցով, նաև վերահիմաստավորելով

խորհրդային և հետխորհրդային շրջանը: Ամրոյանը հետազոտող է և ավստրիացի գիտնական և նորեյյան մրցանակակիր Կոնրադ Լորենցի թանգարանի հիմնադիրը: Ամրոյանի աշխատանքներն ընդգրկված են հանրային և մասնավոր հավաքածուներում (Իտալիա, Ավստրիա, Նիդեռլանդներ, Նոր Զելանդիա, այլ): Վերջին անհատական և խմբային ցուցահանդեսներից են՝ Extension.am, Triumph gallery, Մոսկվա, 2018), Power Nap, Museum of Modern Art, Երևան, 2018, Edo's Dreams, ACCEA, Երևան, 2016):

Edgar Amroyan, born 1979 in Yerevan, Armenia where he lives and works. Graduated from the Kojoyan Art School (1994) and the State Fine Arts Academy's faculty of Painting (2003), Amroyan is one of the founders of Art Laboratory collective which had a strong impact on the formation of politically engaged contemporary art in Armenia. Individual artistic practice of Amroyan raises the topics of alienation and isolation, mainly via rethinking of the Soviet and post-Soviet period, often manifested through abandoned and

forgotten objects. Amroyan also is a researcher and one of founders of Konrad Lorenz Museum in memory of the eponymous Austrian scientist and Nobel Prize laureate. Amroyan's works are presented in public and private collections in Italy, Austria, the Netherlands, New Zealand and other countries. The latest solo and group shows notably include Extension.am (Triumph gallery, Moscow, Russia, 2018); Power Nap (Museum of Modern Art, Yerevan, Armenia); Edo's Dreams (ACCEA, Yerevan, Armenia, 2016) among others.

Արման Գրիգորյան

Arman Grigoryan

Արման Գրիգորյանը ստեղծեց այս աշխատանքը 2018-ի մայիսին, Մոսկվա այցից հետո: Գրիգորյանին բնորոշ տեխնիկայով՝ ռիթմային ուրվագծերով արված այս աշխատանքն իր մեջ խտացնում է ավանդական արժեքների, նախապաշարմունքների, գանգվածներին բնորոշ կլիշեների և խորհրդանիշների հարցերը և խորհում է ուսույիական, կարելի է ասել՝ այսօր Ռուսաստանի համար աներեւակայելի իրավիճակի շուրջ: Կտավից հնչող քաղաքական մեջբերումները հասցեագրված են միջազգային լսարանին: Երկխոսելով չորս միջազգային արվեստագետների վիդեոաշխատանքների հետ՝ «Կարմիր հրապարակի միգրանտները» որոշ առումով նաև միջանցք է ծառայում ցուցահանդեսի իմաստային բաժինների համար:

The new work of Arman Grigoryan was created after the artist's visit to Moscow in the spring of 2018. Painted in a characteristic for Grigorian style of rhythmic sketch, the work accumulates issues of traditional values, prejudices, cliches and symbolism characteristic of the masses, and reflects on the utopian, one can even say unimaginable situation for today's Russia. Political quotations, sounding from the canvas are turned to the international audience. Building a dialogue with the video works of four international authors, *Migrants on the Red Square* also serves as a corridor between two semantic parts of the exhibition.

Արման Գրիգորյան
Միգրանտները Կարմիր հրապարակում, 2018
145x195, յուղաներկ
Տրամադրել է արվեստագետը

Arman Grigoryan
Migrants on the Red Square, 2018
145 × 195cm, oil on canvas
Courtesy of the artist

Արման Գրիգորյանը

(1960) Հայաստանում 1980-ականների կոնցեպտուալ եւ Փոփ-արտ արվեստային շարժումների կարեւորագույն ներկայացուցիչներից է: Նրա աշխատանքները՝ ներգրավվելով գանգվածային մշակույթի տեսարաններ եւ խորհրդանշաններ, եւ միաժամանակ արտահայտելով քննադատություն եւ նոստալգիա, հաճախ վիճարկում են ակադեմիական արվեստի ավանդույթները: Գրիգորյանն ավարտել է Երեւանի Գեղարվեստա-թատերական ինստիտուտը (1985), եւ համահիմնադրել է «3-րդ հարկ» ազատական արվեստային

շարժումը (1987-1994), որը թափ հաղորդեց Հայաստանի ժամանակակից արվեստի հետագա զարգացմանն ու նոր արվեստային պրակտիկաների յուրացմանը: Ի թիվս Հայաստանում եւ արտերկրում կայացած բազմաթիվ ցուցահանդեսների՝ Գրիգորյանը մասնակցել է Վենետիկի 47-րդ եւ 55-րդ բինալներին իբրեւ արվեստագետ եւ համադրող: Արման Գրիգորյանը Արվեստի քննադատների ազգային ասոցիացիայի (AICA-Armenia) անդամ է, դասավանդում է Երեւանի Մխիթար Մեքաստացի կրթահամալիրում: Ապրում եւ աշխատում է Երեւանում, Հայաստան:

Arman Grigoryan (b. 1960) is one of the leading artists of the Conceptualism and Pop artistic movements of the 1980s in Armenia. His works often challenge traditions of academic art by including scenes, symbols from mass culture and simultaneously express criticism and nostalgia. After graduating from the Yerevan Institute of Fine Arts in 1985, Grigoryan co-founded the first liberal artistic movement “3rd Floor” (1987-1994) which gave a start to further development of Armenia’s contemporary art and

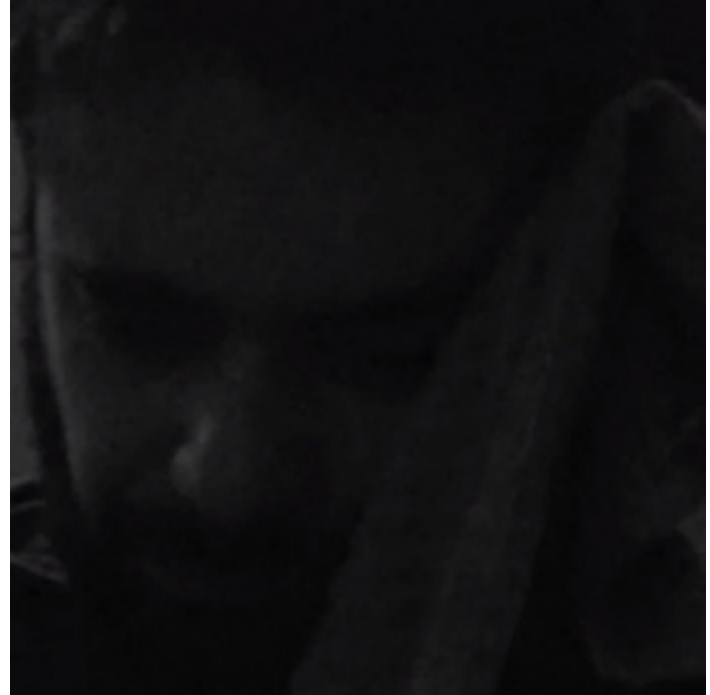
adoption of new artistic practices. Among many exhibitions in Armenia and abroad Grigoryan presented and participated in Armenian Pavilion in Venice Biennale 47th and 55th both as an artist and curator. Arman Grigoryan is a member of AICA-Armenia, speaker in Yerevan “Mkhitar Sebastatsi” Educational Complex. Lives and works in Yerevan, Armenia.

Արմենակ Գրիգորյան / amo

Armenak Grigoryan amo

«Լինելով ներսում | դիմադրություն» վիդեոինստալացիայի կենտրոնում արվեստագետն է մի հուսահատ եւ անգոր պահի: Կադրից դուրս թողնելով շարունակվող պատմությունը՝ հեղինակն իր մարմինն օգտագործում է որպես գործիք՝ ընդգծելու պահի զգացմունքայնությունն ու փխրունությունը անձնական մակարդակում: Աշխատանքի ընդհանուր մթությունն ավելին է, քան լույսի բացակայությունը. մթության մեջ բազմաթիվ առարկաներ չեն շեղում եւ խանգարում կենտրոնացմանը, մթությունը թույլ է տալիս կոտրել առնականության ընդունված կերպարը: Արվեստագետը միավորել է այս բավականին անձնական նյութերն այնպես, որ դրանք հանդիսատեսին խորհելու եւ իրենց համար գոյություն չունեցող պատմությունը հորինելու հնարավորություն են տալիս ցուցահանդեսային տարածքում:

Being inside | Resistance focuses on the artist in the moment of despair. The author leaves the actual story behind the scenes and uses his body to highlight the emotionality and fragility of the moment on a personal level. The darkness surrounding this piece is more than just absence of lights; in the darkness, multiple images do not distract or break concentration, the darkness helps focus on important for the artist reflections on the status and role of art and artists, professional choice in the absence of political and economic significance. The darkness helps deconstruct the conventional image of masculinity. The artist combined these personal materials in a way that turned them into an opportunity for reflection and search for answers for us, the spectators in the exhibition space.

Արմենակ Գրիգորյան amo
Լինելով ներսում | դիմադրություն
Վիդեոինստալացիա, 2018
Տրամադրել է արվեստագետը

Armenak Grigoryan -amo
Being inside | Resistance
Video installation, 2018
Courtesy of the artist

Արմենակ Գրիգորյան/ամօ

արվեստագետ է, արվեստաբան և համադրող: 2008-ին ավարտել է Երևանի գեղարվեստի պետական ակադեմիայի գրաֆիկայի բաժինը: 2011-ին նույն հաստատությունում արվեստաբանության գծով պաշտպանել է «Հայ միջնադարյան արվեստի պատմագրությունը 19-րդ դարում և 20-րդ դարակզբի Հայ պարբերական մամուլում» ասպիրանտական թեզը: 2009-2010-ին սովորել է ԱԻԿԱ-Հայաստանի «Մշակութային ծրագրի նախագծում և իրականացում» կրթական ծրագրում: 2017-ին համադրել է ՆՓԱԿ-ի Արվեստի այլընտրանքային ամենամյա փառատոնը:

Armenak Grigoryan (amo) is an artist, art historian and curator. In 2008 he graduated from Yerevan State Academy of Fine Arts, Faculty of graphics. In 2011, he supported his postgraduate thesis on the historiography of Armenian medieval art in 19th and early 20th centuries in Armenian periodical press. In 2009-2010 Armenak attended Art project design and coverage courses organized by the Institute for Contemporary art in Yerevan. In 2017 curated the Annual Festival of Alternative Art in ACCEA, The Center for Contemporary Experimental Art.

Փիրուզա Խալափյան

Piruzha Khalapyan

Ֆոտոարվեստագետ Փիրուզա Խալափյանի նոր նախագիծը փորձում է պատկերների միջոցով երկխոսություն հաստատել առարկաների և տարածության միջև, ինչպես նաև հաղթահարել արվեստագետի սեփական վախերը: Գտնված առարկաների համադրված դետալներն ամբարում են տարածքի և իր երբեմնի բնակիչների հիշողությունը: Դատարկ և անժամանակ ինտերիերի դիմանկարի ուշադրության կենտրոնում մարդկային վիճակն է և ստեղծելու գեղեցկությունը: Ցուցասրահի կենտրոնում ներկայացվող այս լուսանկարը հակադրվում է ցուցասրահ այցելելու միասնական փորձառությանը՝ գեղարվեստականորեն ու մեղմորեն կոտրելով ՆՓԱԿ-ի ծանոթ նարտարապետությունը:

The new project by photoartist Piruzha Khalapyan is an attempt to establish dialogue between objects and space through images, and to overcome her own fears. In her work combined details of founded objects store the memory of place and its inhabitants, now missing. The portrait of empty and timeless interiors evokes the human condition and the beauty of creation. The large-scale print in the center of the exhibition hall is a counterpoint to the unified experience of a gallery visit that breaks the familiar architecture of the AC-CEA, poetically and softly.

Փիրուզա Խալափյան
Հոգևորուժարան, 2018
Լուսանկար շարքից, 59x42 սմ
Տրամադրել է արվեստագետը

Piruzha Khalapyan
Mental Hospital, 2018
Photo, 59 × 42 cm
Courtesy of the artist

Փիրուզա Խալափյանը

լուսանկարիչ է, «4 պլուս» վավերագրական լուսանկարչության կենտրոնի անդամ:

Իր նախագծերում Փիրուզան վերհանում է առօրյա կյանքի պատումները՝ հարցաքննելով ազգային և անհատի ինքնության, կոլեկտիվ հիշողության, խորհրդայինի և հետխորհրդայինի թեմաները: Արժանացել է մի շարք մրցանակների, այդ թվում՝ Documentary film award, ES EM film festival, NA/NE Contest for Journalists, Artproof production grant and residency for photography (2018, Արվեստ Հայաստան հիմնադրամ): Ապրում է աշխատում է Երևանում, Հայաստան:

Piruzha Khalapyan (b. 1983) is a photographer, member of 4plus organization, aimed to unite Armenian women documentary photographers. She started working as a professional photojournalist in 2006 and currently focuses on personal artistic projects, related to current socio-political situation of Armenia, Post-Soviet personal and collective memory and national identity. Phiruzha has won the The Artproof production grant and residency for photography in 2018; Best Documentary film award of ES EM film festival, NA/NE Contest for Journalists (British Council in Yerevan, OSCE Yerevan Office, UN Foundation). Lives and works in Yerevan, Armenia.

Ռոսս Լիթլ Ross Little

Ռոսս Լիթլի նոր ֆիլմն անդրադառնում է Հայաստանում տեղի ունեցած Թավշյա հեղափոխության մասնակցային գործողություններին, ինչպես նաև Շոտլանդիայի «Ֆասլան» խաղաղության ճամբարի (Faslane Peace Camp) օրինակով դիտարկվող պատմական խմբային գիտակցությանը: Ֆիլմն ուսումնասիրում է այլընտրանքային կառավարման գոտիները և ազատագրման արդյունավետ գործողությունները՝ վիճարկելով ընդդիմության գոյություն ունեցող խորեոգրաֆիաները երկխոսային և ինքնահայեցողության ձևերի օգնությամբ: Ուսումնասիրելով խմբային ձևերի քաղաքական բնույթը՝ այս ֆիլմն անդրադառնում է փորձին, հոգատարությանը և ազատության ժեստի կիրարկմանը՝ որպես հասարակությունների դժվար կացություն և միջգիտակցական գործողություններ: Ցույցերից և դրանք միավորող ներքին ռազմավարություններից ոգեշնչված այս աշխատանքը ստեղծվել է անմիջական դիտարկումների, անձնական ներգրավվածության և հանդիպումների արդյունքում, և վիճարկում է այն մեթոդները, որոնցով մենք զարգացնում ենք ընդդիմության ձևերն ու մեր

քաղաքական երեւակայությունը: Ֆիլմը պատվիրել է «Falte Projects» (Giulia Colletti)-ը «Knots of Resistance»-ի հետազոտության վրա հիմնված նախագծի շրջանակներում, և ստացել է Եվրոպական Մշակութային հիմնադրամի աջակցությունը: Գործը ստեղծվել է «Արվեստի և մշակույթի ուսումնասիրությունների լաբորատորիայի» արվեստի կացարանում:

My Body a Weapon As Yours Is is a new film by artist Ross Little drawing upon the participatory action experienced during the recent Velvet Revolution in Armenia and the collective awareness seen in historical accounts of Faslane Peace Camp in Scotland. The film investigates zones of alternative governance and productive acts of emancipation, questioning existing choreographies of resistance through dialogical and self-reflective forms. Investigating the political nature of collective forms, this film reflects upon

Ռոսս Լիթլ
Մարմինս՝ զենք, ինչպես քոնը, 2018
Վիդեո, 15ր.
Տրամադրվել է արվեստագետը

Ross Little
My Body a Weapon As Yours Is, 2018
Video, 15'
Courtesy of the artist

the rehearsal, care, and maintenance of the gesture of freedom, as an entanglement of socialities and intersubjective actions. Direct observations, personal involvement and encounters informed this document of the demonstrations and their inner strategies of alliance, questioning the methods in which we develop forms of resistance and

our political imagination. This film has been commissioned by Falte Projects (Giulia Colletti) as part of Knots of Resistance, a research-driven project supported by The European Cultural Foundation and initiated during a residency at The Art and Cultural Studies Laboratory Yerevan.

Ուս Լիթլը Գլազգոյում հաստատված արվեստագետ է: Շարժապատկերի, ինստալացիայի եւ նկարչության միջոցներով Լիթլը պատկերում է ժամանակակից տնտեսական եւ սոցիալական հարաբերությունների խրթինությունը: Նրա աշխատանքները կապեր են գտնում ամերեւույթ անհամատեղելի տարրերի միջեւ, որպեսզի ներկայացնեն զոբբայացման շփոթը, մշակույթների թափանցելիությունը, ինչպես նաեւ դրանք ձեւավորող ուժերի դինամիկան: Իր հետազոտություններում նա փորձում է քարտեզագրել պատմությունը, գոբբալ շարժունությունը եւ ամեւտրի ժամանակակից էությունը՝ մարդկանց, կենդանիների, մշակույթների, բույսերի, հիվանդությունների, գաղափարների առարկաների եւ

համակարգերի փոխանակումը՝ սահմանելով այդ համակարգերը երբեւէ ամբողջությամբ ընկալելու անհնարինությունը: Գլազգոյի արվեստի դպրոցում ուսումնասիրել է նկարչություն, դեկորատիվ արվեստ եւ տպագրություն: Վերջին անհատական ցուցահանդեսներն ընդգրկում են՝ On General Antagonism (2018), Frontera 115, Մեխիկո, The Heavy of Your Body Parts and The Cool Air of The Air Condition (2017), Collective Gallery (Edinburgh Art Festival), Էդինբուրգ: Վերջին խմբային ցուցահանդեսներից են՝ Obeying Durations (2018) 16 Nicholson Street, Գլազգո, Temporary Realities (2018), Karen Huber Gallery, Մեխիկո, 1957 Chevy Apparition (2017), Market Gallery, Գլազգո, Street Scene, Bosque, Torch Light (2016), CCA, Գլազգո:

Ross Little is an artist based in Glasgow. He works in moving image, installation, and painting to represent the complexity of contemporary economic and social relations. His work draws connections between seemingly disparate elements, looking to portray the entanglements of globalisation, the permeability of cultures, and the power dynamics that shape them. In his research, he attempts to map the history and contemporary nature of global mobility and trade - an exchange of peoples, animals, cultures, plants, diseases, ideas, objects and structures - defining the impossibility of ever perceiving these systems in their entirety. He studied

Fine Art: Painting & Printmaking at The Glasgow School of Art. His recent solo exhibitions include On General Antagonism (2018), Frontera 115, Mexico City; The Heavy of Your Body Parts and The Cool Air of The Air Condition (2017), Collective Gallery (Edinburgh Art Festival), Edinburgh. His recent group exhibitions include Obeying Durations (2018) 16 Nicholson Street, Glasgow; Temporary Realities (2018), Karen Huber Gallery, Mexico City; 1957 Chevy Apparition (2017), Market Gallery, Glasgow; Street Scene, Bosque, Torch Light (2016), CCA, Glasgow.

Արաշ Նասիրի

Arash Nassiri

«Թեհրան-գելեզ»-ը Թեհրանի խաղարկային տեսքն է Լոս-Անջելեսի ֆոնին: Վերերկրյա ճամփորդության ընթացքում մենք բացահայտում ենք գերբնական լանդշաֆտը: Չքոսայգիների վրայով սավառնող միգրանտների անձնական հիշողությունները ստեղծում են Իրանի մայրաքաղաքի կոլեկտիվ պատմության արձագանքը: Քաղաքի կենտրոնական հատվածում կառույցները լուսավորված են նեոնային նշաններով, որոնք թարթում են ձայների և համահունչ տեղափոխելով մեզ զգայախաբական աշխարհ: Ինչպես գիտաֆանտաստիկ ժանրում, որտեղ ներկան կանխատեսվում է ապագայում՝ այս կարճամետրաժ ֆիլմը կանխատեսում է Թեհրանի անցյալը արեւմտյան ներկայում: «Անքունները արեւող» ցուցահանդեսում արվեստագետի հետ ցանկանում ենք ուշադրություն հրավիրել Հայաստանի հարեւան երկրի վրա, եւ վերաիմաստավորել 1979 թվականին Իրանում տեղի ունեցած հեղափոխության պատմությունը:

Tehran-Geles is a fictional vision of Tehran using Los Angeles as its set. During an aerial journey we discover an uncanny landscape. While flying over boulevards, personal souvenirs of migrants create an echo to the collective story of the Iranian capital. Arriving in Downtown, the buildings are saturated with neon signs, pulsating with the voices, taking us on a hallucinating trip. Like in the science fictional genre, where the present is projected into the future, this short movie projects the past of Tehran into the Western present. At *The Sun of the Sleepless* together with the artist we would like to bring the focus on Armenian neighbor country and rethink the history of the revolution Iran faced on 1979.

Արաշ Նասիրի
Թեհրան-Գելեզ, 2014
Վիդեո, 18 ր., Collection Han Nefkens
հավաքածու, Բարսելոնա

Arash Nassiri
Tehran-Geles, 2014
Video 18'9"
Courtesy Collection Han Nefkens Foundation,
Barcelona

Արաշ Նասիրին ծնվել է 1986-ին Թեհրանում: Ապրում է աշխատում է Փարիզում: 2012-ին ավարտել է Փարիզի Արվեստների ազգային դպրոցը (Ecole Nationale Supérieure des Arts-Décoratifs de Paris) եւ 2014-ին՝ Le Fresnoy ժամանակակից արվեստի դպրոցը (Le Fresnoy, National Studio of Contemporary Arts): Ցուցադրվել է Ֆրանսիայում եւ այլուր, այդ թվում՝ Biennale de Lyon, Լիոն, 2015, the Panorama exhibitions, 2013, 2014, Venice Architecture Biennale, From the object to the city, National School of Arts, Վիեննա, 2010: 2014-ի հուլիսին նրա աշխատանքը ցուցադրվել է «Les Inrockuptibles» մշակութային ամսագրում: Արժանացել է մի շարք մրցանակների, այդ թվում՝ Grand Prize of video art of Cote Court Pantin, 2014, եւ the Prize Studio Collector:

Born in 1986 in Tehran, **Arash Nassiri** works and lives in Paris. He graduated from the National School of Arts (Ecole Nationale Supérieure des Arts-Décoratifs de Paris) in 2012 and from Le Fresnoy, National Studio of Contemporary Arts in 2014. He showcased his work in France and abroad during various exhibitions, such as at the Biennale de Lyon in 2015, the Panorama exhibitions in 2013 and 2014, and the Venice Architecture Biennale in the exhibition From the object to the city organized by the National School of Arts in 2010. In July 2014, his work was featured in the cultural magazine Les Inrockuptibles. Arash Nassiri also benefited from prizes like the Grand Prize of video art of Cote Court Pantin 2014 and the Prize Studio Collector.

Լուսինե Նավասարդյան

Lousineh Navasartian

Նավասարդյանի նոր գծանկարների շարքի այս երկու աշխատանքներն անդրադառնում են մարմնի հիշողության թեմային: Մարզելով սեփական մկանային հիշողությունը մեթոդական, նրբագիծ ստանալուն բնորոշ շարժումներով հեղինակը թղթին է փոխանցում իրեն հարազատ մարդկանց մարմնային հետքերը և նրանց հետ կապված դեպքերը: Նավասարդյանը յուրաքանչյուր աշխատանքի տալիս է թվային անվանում ասես կատարագավորելով դրանք, ավարտելով անցյալի պատմությունները ներկայում և արխիվացնելով դրանք իր համար:

Two pieces from the new graphic series by Navasartian work with the topic of the body memory. By practicing her own muscle memory with methodical movements characteristic for shading, the author fixes on paper the marks on the bodies of dear ones and the cases associated with them. As if cataloging, Navasartian gives each work a numerical title, completing stories from the past to the present and archiving them for herself.

Լուսինե Նավասարդյան
Թամարիկ 29 07 2016, 2018
68x99սմ, թուղթ, գունավոր մատիտ
Տրամադրել է արվեստագետը

Lousineh Navasartian
Tamarik 29 07 2016, 2018
68 × 99cm, paper, colored pencils
Courtesy of the artist

Լուսինե Նավասարդյան

Գև 27 11 2014, 2018

68x99սմ, թուղթ, գունավոր մատիտ
Տրամադրել է արվեստագետը

Lousineh Navasartian

Gev 27 11 2014, 2018

68 x 99cm, paper, colored pencils
Courtesy of the artist

Լուսինե Նավասարդյանը

Ծնվել է 1985-ին, Թեհրանում:

Արվեստագետ է և գրաֆիկ դիզայներ: 2003-2008 թթ. սովորել է Երևանի Գեղարվեստի պետական ակադեմիայում, 2010-2012 թթ.՝ Երևանի Ժամանակակից արվեստի ինստիտուտում: 2014 և 2017 թվականներին մասնակցել է ՆՓԱԿ-ի շրջանակներում անցկացվող Այլընտրանքային արվեստի ամենամյա փառատոնին: Ներկայացված է եղել մի շարք ցուցահանդեսների համադրողական կազմում, հանդես է եկել որպես համակարգող, ինչպես նաև հետազոտական ցուցահանդեսներում որպես ձևավորող:

Lousineh Navasartian (born in 1985) is an artist working in media of graphics and installation. She has studied at the Yerevan State Academy of Fine Arts (YAFA) (2003-2008) and at the Institute of Contemporary Arts (ICA) (2010-2012). In 2014 and in 2017, she has participated in the Annual Festival of Alternative Arts held within the framework of at the Armenian Center for Contemporary Experimental Art. Lousineh has also co-curated a number of exhibitions and participated in several research exhibitions as a designer.

Ահմեդ Օգյուլս

Ahmet Ögüt

Երբ հասա Տուլում, տեսա, որ քաղաքի ողջունող հուշարձանի վրայից պակասում է «S» տառը: Գտա այն, եւ դրա ներսում թաքցնելով օբսիդիան քարը, որի օգնությամբ մայաները դիտում էին արեւը, տեղադրեցի իր տեղում: Օգտագործելով «S»-ն որպէս այլաբանական կապ՝ հարցազրույց վարեցի վերջերս աշխատանքից հեռացված ոստիկանների հետ: Նրանք պայքարում են կոռումպացված կառավարության եւ վերջիններին հետ կապված քրեական միավորումների դեմ: Ոստիկանների ներկայացրած մանրամասներն անհանգստացնող էին, ուստի որոշեցի օգտագործել մայաների լեզուն որպէս կողավորված միջոց՝ կիսավերու նրանց պատմությամբ եւ տեղական համատեքստով: Նրանք պարզապէս խոսում են, թե ինչպէս սկսեցին պայքարը, որ անվտանգ վիճակում չեն, նրանց հատկացվող գումարը գողացվում է եւ որ անգամ ստիպված են վճարել իրենց համազգեստի եւ սարքավորումների համար, ինչով են զբաղված այժմ եւ այլն: - Ահմեդ Օգյուլս

“When I arrived in Tulum I noticed that on the welcoming monument of the city, the letter “T” was missing. Apparently it had been gone for many months. I was able to find the letter at the bottom of the monument and after hiding a Mayan Black Obsidian Stone in the letter (that was traditionally used to observe the sun) I placed it back on the monument. The “T” serves the role of a MacGuffin in the video - a plot device that the protagonist pursues, often with little explanation to connect the narrative. In the following I interviewed a group of recently dismissed police officers of Tulum that lost their jobs after protesting against their corrupt government and its ties to cartels. The details they shared were quite alarming and so I decided to use the Mayan language as a coded tool to share their story in the local context (for International

Ահմեդ Օգյուլս
«Պակասող S», 2018
10:04 min, HD վիդեո, ձայն
Ահմեդ Օգյուլս եւ KOW Հավաքածու՝
Բեռլին | Մադրիդ

Ahmet Ögüt
The Missing T, 2018
Single channel HD video color, sound,
10'04"
Courtesy of Ahmet Ögüt and KOW, Berlin | Madrid

audiences subtitles are added). They simply talk about how they started the strike, details of how their own safety was at risk, how they were not paid and how they were even buying their own equipment and how they get by to survive now”.

Ահմեդ Օգյուտը ծնվել է 1981-ին Դիարբեքիրում: Աշխատում է տարբեր մեդիաներով եւ հաճախ է ընտրում քաղաքային միջավայրեր: Առօրեական հանդիպումների եւ իմպրովիզացիոն պահերի հանդեպ ուշադիր նրա աշխատանքներն անդրադառնում են այնպիսի թեմաների, ինչպիսիք են՝ կառուցվածքային անհավասարությունը, պետությունների ճնշումները, գրաքաննությունն ու ընդդիմության ձևերը: Ահմեդ Օգյուտի էյթենոսիկ եւ թեմատիկ անդրադարձերը հավասարապես ոգեշնչված են ռազմականացված ուժերի դեմ պայքարող չմիավորված եզակի գործողություններից ու կոլեկտիվ պայքարից, ճիշտ այդ եղանակներով նա գործում է

իր արվեստային պրակտիկան շրջապատող հաստատությունների էկոլոգիայում: Անհատական ցուցահանդեսները՝ Van Abbemuseum, Էինդհովեն (2015), Chisenhale Gallery, Լոնդոն (2015), Künstlerhaus Շտուտգարտ (2012), Kunsthalle Lissabon, Լիսաբոն (2011) and SALT Beyoglu, Ստամբուլ (2011): Մասնակցել է խմբակային ցուցահանդեսների, այդ թվում՝ 11th Gwangju Biennale (2016), Manifesta 11 (2016), “Museum On/OFF” at Centre Pompidou, Փարիզ (2016), the 13th Biennale de Lyon, Լիոն, (2015), “Political Populism” at Kunsthalle Wien, Վիեննա, the Kyiv Biennial, Կիև (2015):

Ahmet Ögüt, born in 1981 in Diyarbakır, works across a variety of different media often picking up on an urban environment. With an eye for daily encounters and moments of improvisation his works address topics such as structural inequality, state suppression, censorship and forms of resistance. Singular acts of non alignment or collective struggles against militarized powers equally tend to inspire the aesthetic and thematic reflections that occur in Ahmet Ögüt’s work just as the way he operates in the institutional ecology surrounding his practice. He had solo shows among

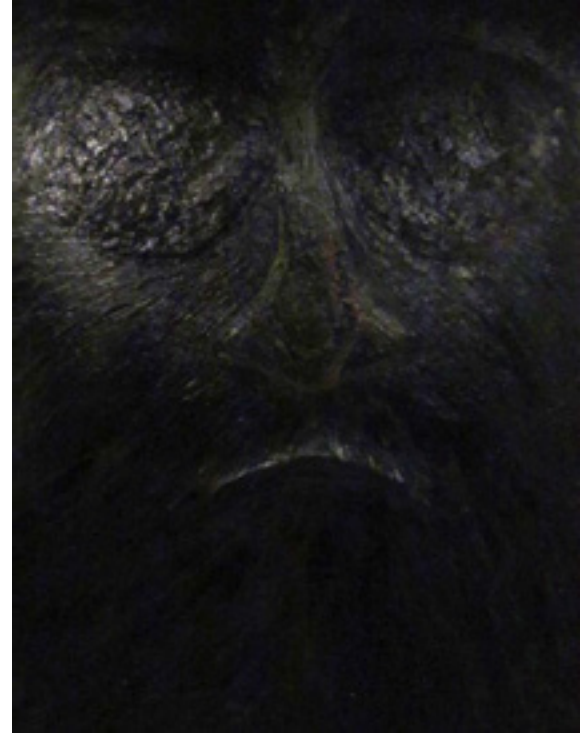
others at Van Abbemuseum, Eindhoven (2015), Chisenhale Gallery, London (2015), Künstlerhaus Stuttgart (2012), Kunsthalle Lissabon (2011) and SALT Beyoglu, Istanbul (2011). He has participated in group shows such as the 11th Gwangju Biennale (2016), Manifesta 11 (2016), “Museum On/OFF” at Centre Pompidou, Paris (2016), the 13th Biennale de Lyon (2015), “Political Populism” at Kunsthalle Wien, the Kyiv Biennial (2015) and many more.

Արա Պետրոսյան

Ara Petrosyan

Քաղաքականապես ակտիվ «ԱրտլաբԵՐԵԱՆ» արվեստի խմբի անդամ Արա Պետրոսյանը շարունակում է իր անհատական գեղարվեստական գործունեությունն ու որոնումները: Արվեստագետի նախընտրած էքսպրեսիոնիստական մեթոդն ինքնին միանշանակ չէ, ինչպես նաև միանշանակ չէ դրա միաժամանակյա դիրքավորումը երկու տարբեր իրականություններում: Պետրոսյանն իր նոր դիպտիխում վերադառնում է ֆիգուրատիվ գեղանկարչությանը՝ տալով իր ծնողների հետմահու դիմանկարները: Հանդիսատեսին հենց այժմ ցուցադրելով իր սուր զգացմունքային ապրումները՝ արվեստագետը շեշտում է տվյալ պահի կարևորությունը: Առաջին անգամ քաղաքական իրավիճակը հնարավորություն է ընձեռում վերապատելու անցածը եւ խորհելու անվերադարձ անցյալի մասին:

Being a politically active artist and a member of ARTLABYERE-VAN collective, Ara Petrosyan did not leave his search for individual artistic practice. The expressionist method of painting chosen by the author is ambiguous by definition, as well as its simultaneous position in two different realities role. In the new diptych Petrosyan returns to figurative painting, depicting postmortal portraits of his parents. Showing the viewer right now such a strong emotional experience, the artist emphasizes the importance of this time. For the first time, the political situation provides an opportunity to unwind and reflect on the complete irrevocable past.

Արա Պետրոսյան
Անվերնագիր , 2018
Յուղաներկ, յուր.՝ 250x200սմ
Տրամադրել է արվեստագետը

Ara Petrosyan
Untitled, 2018
Oil on canvas, 250 × 200 cm each
Courtesy of the artist

Արա Պետրոսյանը ծնվել է 1976-ին Երևանում, որտեղ ապրում է։ Նրա արվեստային փորձառությունները՝ կատարում, արարք, նկարչություն, պայմանավորված են քաղաքական իրավիճակով։ Ավարտել է Երևանի գեղարվեստի պետական ակադեմիան (1997-2003)։ Արայի խմբակային ցուցահանդեսներից կարելի է առանձնացնել՝ *Resistance group* (Երևան, 2009), *La Notte Bianca* (Սկիո, 2007), *Marshrutka* (Խեննից, 2011)։ Արայի վերջին անհատական ցուցահանդեսը կայացել է ՆՓԱԿ ում (Տարածական Էքսպրեսիա, 2007) համադրող՝ Դավիթ Կարեյան։

Ara Petrosyan, born 1976 in Yerevan, Armenia where he lives and works. The variety of his artistic techniques (performance, action, painting) is determined by political agenda. Graduated from the State Fine Arts Academy's faculty of Painting (2003), Petrosyan participated in several group exhibitions in Armenia and abroad: *Resistance group* (Yerevan, 2009); *La Notte Bianca* (Schio, 2007); *Marshrutka* (Chemnitz, 2011). His latest solo show *Spatial Expression* was held in ACCEA in 2007 and curated by David Kareyan.

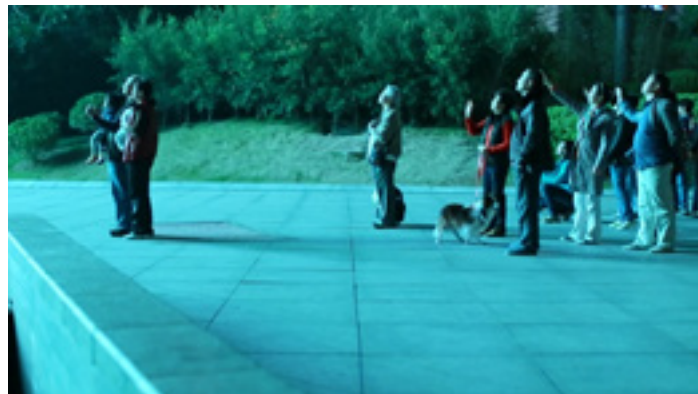
ԺՈՒ ԹԱՈ

Zhou Tao

«Կապույտ եւ կարմիր» աշխատանքը Ժոու Թաուն ստեղծել է Բանգկոկում ապրելիս, երբ երկրում տեղի էր ունենում ծրագրված հեղաշրջում: Վիդեոն սուբյեկտիվ եւ բանաստեղծական հայացք առաջարկող վկայություն է քաղաքացիական պատերազմի անհանգիստ մթնոլորտի վերաբերյալ, եւ համալիր մոտեցում է ցուցաբերում իրականության հանդեպ՝ վերջին հաշվով այն վերածելով խաղարկության: Աշխատանքն իրադարձությունների պատում է առանց հստակ պուժեի, եւ առաջնորդվում է հոգեկան եւ հոգեբանական ազդակներով: Ժամանակն ու լանդշաֆտը հոսում եւ միաձուլվում են՝ տրամադրելու զգայական եւ միաժամանակ կիսավավերագրական պատմություն: «Կապույտ եւ կարմիրում» երկու տարբեր քաղաքների՝ Գուանչժոուի եւ Բանգկոկի պատկերները միահյուսվում են, որպեսզի ձեւավորեն միասնական տեսարան եւ մեկ տիեզերք՝ «երրորդ» իրականություն: Արվեստագետը նկարահանում է այս քաղաքները, բնակիչներին եւ նրանց գործողություններն առանց

անմիջական միջամտության, օգտագործելով իր խցիկը ինչպես համբերատար աչք՝ օբյեկտիվորեն գրանցող տեղի ունեցողը: «Կապույտ եւ կարմիրի» դեպքում խցիկը կենտրոնանում է բողոքի ցույցի մասնակիցների վրանների, ձեւերի եւ շարժումների վրա: Ամեն ինչ լողում է զգայական ու առեղծվածային կապույտ լույսի մեջ, որի ակունքն անհայտ է, եւ որը նման է իրադարձությունների դանդաղ ջիթմը ծածկող ֆիլտրի կամ երկրորդ մաշկի:

Zhou Tao made *Blue and Red* during his stay in Bangkok, a turbulent time in which there was an attempted coup in the country. The video is a document that offers a subjective and poetic vision of this troubled atmosphere of civil war by handling reality in a complex manner and ultimately turning it into fiction. It is a narrative of events without a clear storyline, driven by physical and psychological impulses: time and landscapes flow by and merge to tell a sensual yet also

Ժոու Թաո
Կապույտ եւ կարմիր, 2014
Վիդեո, 26 ր., Han Nefkens Foundation
հավաքածու, Բարսելոնա

semi-documentary story. In *Blue and Red*, images of two cities as different as Guangzhou and Bangkok intertwine to form a single scene, a single universe—a “third reality.” The artist films these cities, their inhabitants and their activity without intervening directly, using his camera as a patient

Zhou Tao
Blue and Red, 2014
Video, 26'
Courtesy Collection Han Nefkens Foundation,
Barcelona

eye that objectively records everything that happens. In the case of *Blue and Red*, he focuses on the protesters' tents, rituals and movements. Everything is bathed in a sensual, mysterious blue light that comes from nowhere, a kind of filter or second skin that covers the slow rhythm of events.

Ժու Թաոն ծնվել է 1976-ին Չանչայում: 2001-ին Գուանչժոուի Գեղարվեստի ակադեմիայում ստացել է բակալավրի աստիճան (գեղանկարչության բաժին) և մագիստրոսի կոչում է ստացել 2006-ին (խառը տեխնիկայի բաժին): Ժու Թաոն իր գրավիչ վիզուալ խատանքների համար տեսողական ու պատումային նյութեր է գտնում իրեն հանդիպող վայրերում և համայնքներում: Նա վավերագրել է Գուանչժոուն, որտեղ ապրում է ստեղծագործում է, ինչպես նաև իր կեցավայրերը՝ Նյու Յորք, Փարիզ, Բանգկոկ և Բարսելոնա: Անհատական ցուցահանդեսներ՝ MIT List Visual Arts Center, Քեմբրիջ, Մասսաչուսեթս (2009); Guangdong Times Museum, Գուանչժոու, Չինաստան (2012); Hiroshima City Museum of Contemporary Art, Հիրոսիմա (2012); Kadist Art Foundation, Փարիզ (2013); and Museu d'art contemporani, Բարսելոնա (2015): Մասնակցել է բազմաթիվ

խմբային ցուցահանդեսների և բիենալների, այդ թվում՝ Octomania (On drawing the number eight), Para Site, Հոնկոնգ (2006); Guangzhou Station, Guangdong Museum of Art, Գուանչժոու (2008); On/Off, China's Young Artists in Concept and Practice, Ullens Center for Contemporary Art, Պեկին (2012); Auckland Triennial (2013); Landscape: The Virtual, The Actual, The Possible?, Guangdong Times Museum, Գուանդուն (2014), Yerba Buena Center for the Arts, Սան Ֆրանցիսկո (2014–15); Shanghai Biennial, Շանհայ (2014); Asia Pacific Triennial, Բրիսբեն (2015–16); and Tales of Our Time, Solomon R. Guggenheim Museum, Նյու Յորք (2016–17):

Born in 1976 in Changsha, China, **Zhou Tao** received a BFA in oil painting at the Guangzhou Academy of Fine Arts (2001) and an MFA in mixed-media studies (2006). Zhou finds visual and narrative materials for his arresting video works in the places and communities he encounters. He has documented Guangzhou, where he lives and works, as well as New York, Paris, Bangkok, and Barcelona, cities where he has participated in residencies. Zhou's work has been the subject of solo exhibitions at the MIT List Visual Arts Center, Cambridge, Massachusetts (2009); Guangdong Times Museum, Guangzhou, China (2012); Hiroshima City Museum of Contemporary Art (2012); Kadist Art Foundation, Paris (2013); and Museu d'art contem-

porani, Barcelona (2015). He has also participated in numerous group shows and biennials including Octomania (On drawing the number eight), Para Site, Hong Kong (2006); Guangzhou Station, Guangdong Museum of Art (2008); On/Off, China's Young Artists in Concept and Practice, Ullens Center for Contemporary Art, Beijing (2012); Auckland Triennial (2013); Landscape: The Virtual, The Actual, The Possible?, Guangdong Times Museum (2014), and Yerba Buena Center for the Arts, San Francisco (2014–15); Shanghai Biennial (2014); Asia Pacific Triennial, Brisbane (2015–16); and Tales of Our Time, Solomon R. Guggenheim Museum, New York (2016–17). Zhou lives and works in Guangzhou.

Գոռ Ենգոյան Gor Yengoyan

Գոռ Ենգոյանի քառալիք վիդեոինստալացիան ստեղծվել է մի քանի տարվա ընթացքում: Այն ընդգրկում է արվեստագետի՝ որպես հաստատության աշխատակցի, եւ ՆՓԱԿ-ի չորս ցուցահանդեսների ներգործության պատմությունը: Արվեստի գործերը, որոնք դուրս են բերված ցուցահանդեսների համատեքստից, դիտողի համար ընդամենը պատերին գրված տեքստեր են՝ քաղաքականից մինչեւ քննադատական տարբեր արտահայտություններ, հասցեագրված նաեւ արվեստի բնագավառին: Մաքրելով հաստատության պատերը արվեստի պատմությունից, հեղինակը դիտողին է ներկայացնում հաստատության ամօրյայի սովորաբար փակ դրվագները, օրինակ՝ ցուցահանդեսի ապամոնտաժումը: Ենգոյանի աշխատանքը հնչեցնում է հաստատությունների թափանցիկության ու բաց աշխատելաձեւի, արվեստի հավաքածու ստեղծելու հարցում դրանց դերի, արվեստի գործերի եւ առարկաների արխիվացման եւ պահպանման հարցեր, որոնք օրակարգային են արվեստի

բնագավառի համար: Ներկա ցուցադրության էքսպոզիցիան ավարտող այս աշխատանքը նաեւ հարգանքի տուրք է Հայաստանի ժամանակակից արվեստի բոլոր ցուցահանդեսներին եւ ցուցադրություններին, որոնք չեն փաստագրվել:

It took a few years for Gor Yengoyan to create his four-channel video installation that captures the history of relationship between the artist who was ACCEA staff and the four exhibitions hosted there. For receivers - as artist Lawrence Weiner, a strong inspiration for Yengoyan, calls viewers - showpieces taken out of the exhibitions' context become nothing but texts on the walls, be it purely political statements or critical messages to the artistic system. By removing art history from the walls of the Center, the artist uncovers moments usually hidden from audiences - an exhibition's dismantling. Yengoyan's work

Գոռ Ենգոյան
Հետգործողություն
Վիդեոինստալացիա, 2018
Տրամադրել է արվեստագետը

Gor Yengoyan
Postaction
Video installation, 2018
Courtesy of the artist

raises important questions for the art field dealing with institutional transparency and institutions' role in collecting, storing and archiving of art objects. This work awaits the visitor at the end of the exhibition, paying homage to all undocumented exhibitions of contemporary art in Armenia.

Գոռ Ենգոյանը ծնվել է Երևանում (1986թ.): Տարբեր մեդիաներով աշխատող արվեստագետ է: Ավարտել է Երևանի գեղարվեստի ակադեմիայան (2003-2009), սովորել է ԱԻԿԱ-Հայաստանի «Մշակութային ծրագրի նախագծում և իրականացում» կրթական ծրագրում (2009-2010): Անհատական ցուցահանդեսները ներառում են՝ Reclamation or Reclamation, 2009, Personal Art Project, ACCEA, 2010, One Work Exhibition, 2011, Contemporary art is a luxury in Armenia, 2014: Ենգոյանը մասնակցել է բազմաթիվ խմբային ցուցահանդեսների, այդ թվում՝ Armenia Dreaming, 2008, Undercurrent shifts, 2018: 2016-ից Գոռ Ենգոյանը ՆՓԱԿԻ Կերպարվեստի բաժնի ղեկավարն է:

Gor Yengoyan (b. 1986) is a visual artist working in various media. He holds a bachelor degree in Fine Arts from the Yerevan State Academy of Fine Arts (2003 - 2009), he also graduated from the Art Criticism and Curatorial Training School, AICA Armenia (2009 - 2010). Among his solo exhibitions are “Reclamation or Reclamation” 2009; Personal Art Project, ACCEA 2010; “One Work Exhibition” 2011; “Contemporary art is a luxury in Armenia” 2014. Yengoyan participated in many group exhibitions the most notable including “Armenia Dreaming” 2008; “Undercurrent shifts” 2018. Since 2016, Yengoyan has been the director of the Visual Arts department at the ACCEA.

Սոնա Ստեփանյանը ծնվել է 1987 թվականին Կապանում եւ հասակ է առել Մոսկվայում: Ավարտել է Svobodnie Masterskie համադրողական դպրոցը, Մշակույթների պատմության ինստիտուտի (UNIC) Քննադատական եւ համադրողական ծրագիրը, Մոսկվայի պետական մանկավարժական համալսարանը: Համահիմնադրել էւ անդամակցում է DIY Եռանկյունի համադրողական ստուդիային, որն աջակցում է սկսող երիտասարդ համադրողներին: Աշխատել է Գառաժ ժամանակակից արվեստի թանգարանի կրթության բաժնում (2015-2016): 2016-2018 թթ. հանդիսացել է Արվեստ Հայաստան Հիմնադրամի համադրողը:

Անկախ համադրված ցուցահանդեսներից են՝ *The Sun of the Sleepless* (ՆՓԱԿ, 2018), *Power Nap* (Երեւանի Արդի արվեստի թանգարան, 2018), *Project with an Accent* (Random պատկերասրահ, 2014), *Ward Number Laughter* (Մոսկվայի Արդի արվեստի թանգարան, 2013):

Born in 1987 in Kapan, Armenia and raised in Moscow, Russia, **Sona Stepanyan** has been involved with art and art communities for most of her life. She graduated from Svobodnie Masterskie Curatorial School (Moscow), Critics and Curatorship program of UNIC Institute (Moscow) and State Moscow Pedagogical University. She is also a member and co-founder of DIY Curatorial Studio Triangle, which focuses on supporting emerging professionals. From 2016-2018 Sona Stepanyan held a position of Curator in Armenia Art Foundation. Previously worked at Education Department of Garage Museum of Contemporary Art in Moscow, where she organized public programs for exhibitions, international conferences and seminars, as well music festivals, lectures and talks.

Among her independent exhibitions are *The Sun of the Sleepless* (Armenian center for Experimental Contemporary Art, 2018); *Power Nap* (Yerevan Museum of Modern Art, 2018), *Project with an Accent* (Random Gallery, Moscow, 2014), *Ward Number Laughter* (Moscow Museum of Modern Art, 2013). Sona is a 2017 finalist of the 9th edition of Premio di Lorenzo Bonaldi per L'Arte, organized by GAMeC Museum, Bergamo and has successfully participated in a young curators' competition by EUNIC and British Council (2015) and young curators' competition by Garage Museum of Contemporary Art (2014). Her publications are available at catalogue of Mount Analogue, 1st Edition of STANDART Triennial of contemporary Art in Armenia, How to Gather. Acting relations, Mapping Positions, V-A-C publishing in collaboration with M HKA as well as on AA Foundation web page.

ACCEA ՆՓԱԿ

Նորարար Փորձառական Արվեստի Կենտրոն
Armenian Center for Contemporary Experimental Art

Sonia Balassanian, *Founder and Senior Artistic Director*
Edward Balassanian, *Co-Founder and Chief Executive Officer*
Gagik Ghazareh, *Artistic Director*
Vahram Akimyan, *Fundraising and Grant Program Department*
Gor Yengoyan, *Director of Visual Arts Department*
Sevada Petrossian, *Director of Architecture Department*
Gagik Ghazareh, *Executive Director*

Փավստոս Բուզանդի 1/3. Երևան Հայաստան
1/3 Pavstos Buzand Blvd., Yerevan, Armenia
T: +37410 568225 / 568325
E: info@accea.info
www.accea.info

81 Murry St., New York, NY 10007, USA
T: +1212 7323598

